

JAK TO VŠE ZAČALO

Inu což, vše se započalo tím, že jsem se narodil mámě a tátovi, nebo respektive spíš mámě. To byl celkem důležitý a podstatný krok v mém životě. Datum jsem si na to nevybral zrovna slušivé. Pro československý národ to byla připomínka dne, kdy byla jeho budoucnost pod nátlakem temných sil poslána do komunistických hoven, a v nich pak dlouho zůstala.

Byl chladný sobotní poledne 25. února 1984. Poletující sníh se tiše motal již šerými ulicemi a za okny všech poctivých sběračů třešní byly vidět siluety postav, jak do svých hrdel klopi různé alkoholy. Nálada byla veselá, a jelikož se druhý den nemusela plnit pětiletka, sklenice cinkaly až do pozdních hodin. Některá okna byla naštěstí tmavá a neveselá, nikdo za nimi necinkal a po třešních se dotčným obyvatelům dělalo špatně.

Jedné ženě se ovšem dělalo dvojnásobně špatně. To když v porodnici tlačila s pocitem, že rodí slona. Nakonec to slon nebyl, byl jsem to já a byl jsem rudej jak indián. Máma se lekla, že porodila malého komunistu, ale personál nemocnice ji hned uklidnil, že když se dítě přenáší čtrnáct dní a zkazí se plodová voda, tak je změna barvy zcela normální. Já jsem člověk stydlivý, a tak si tedy spíše myslím, že jsem se zcela odhalen zastyděl před sestřičkou a zrudl celým tělem. A tak jsem poprvé ochutnal život.

Není náhodou, že již od svého narození jsem se (prozatím nevědomky) lehce odlišoval od ostatních. Moje hlava byla objemná a značně potrápila mou mámu. Na velkou hlavu samozřejmě patří alespoň tři brady, kterými jsem se pyšnil na černobílých fotografiích. Byl jsem přesný opak chůze Charlieho Chaplina, jelikož jsem si při pohybu škrtal palci u nohy o sebe. Doktoři mně láli, že má páteř je moc prohnutá, má chodidla moc plochá a mé hrdlo moc úzké. Díky tomu jsem se čas od času vydal na strašidelný výlet do nemocnice, kde mě strkali do jakéhosi stanu s kyslíkem. A zde zřejmě započala má touha po poznání a dobrodružství. Když jsem smutně koukal přes kyslíkový stan z okna ven, přál jsem si dýchat kyslík, co je venku. V jedné své pravzpomínce si vybavuji okamžik, jak

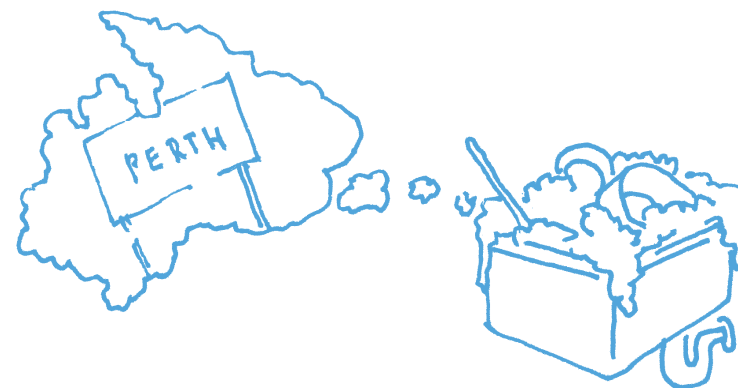

AUSTRÁLIE

ZROZENÍ MYŠLENKY

Byl horký australský podvečer a já jsem se nořil do hlubokých špinavých hrnců v dřezu jedné australské restaurace. Jako vždy jsem je poctivě drhl, a jelikož se blížil konec mého prvního pobytu v Austrálii, tak mě zničehonic napadlo, že bych si tu šíleně dlouhou cestu letadlem domů mohl zkrátit o pět hodin. Což by znamenalo sednout na kolo a dojet ze Sydney, kde jsem se nacházel, do Perthu. Čili z východního pobřeží přes hory, planiny a pouště na západní pobřeží Austrálie, 4500 km. Ten okamžik si přesně pamatuji a vyvolal ve mně úplné vnitřní vzrušení a nadšení. Hned po práci jsem si dal pivo, které utvrdilo můj právě vymyšlený plán, a druhý den jsem si přebukoval letenku do Čech na odlet z Perthu. Ale to bych nebyl já, abych si to neokořenil a nezkomplikoval. Dobrodružstvím tohoto typu jsem byl nepolíben a mé představy byly více než naivní. V rámci úspor za změnu letu jsem vybral nejlevnější variantu a ta mi dávala čistých třicet dní na přejezd, čili 150 km denně minimálně. Bez dne volna a rezervy na případný a reálný problém. Pro dobrodruha či cyklistu se to může zdát jako nic, ale já jsem nikdy neujel více než 100 km v kuse. Koupil jsem si dvě brašny na svoje silniční kolo a od svých starostlivých spolubydlících

zamlžený brejličky, že ani nemůže vědět, s kým mluví a na koho se směje, ale to mu nevadí. Prohodíme pár slov a já ze sebe pro něj začnu pomalu dělat tečku, až zmizím z jeho dohledu.

Připadám si jako v Jizerkách před 40 lety. Ne že bych je před tolika lety zažil, ale usuzuji tak z dobových fotografií. Oblé kopce a holé stromy všude, kam se podívám. Rozdíl je v tom, že tady je oholil rozsáhlý požár, u nás holili Poláci a jejich čmoudy. Šlapu, šlapu a vím, že dnes mě kromě šlapání nic jiného nečeká. Dodržuji svůj původní rozvrh pohybu – tři hodiny se pohybuji a patnáct minut odpočívám. Takto to stihnu párkrát vystřídat, než mi slunce zmizí za obzor.

Doufám, že najdu nějaké solidní místo na bivak. Kéž by se někde v dále objevil nečekaný lovecký srub, kde bych mohl složit hlavu, ale ukazuje se, že hlavu už budu skládat pouze do sněhu. Výskyt vlků se výrazně zvyšuje, a tak se mi s příchodem večera nedobrovolně zužuje hrdlo a půlky. Ne že bych z nich byl nějak přílišně vystrašený, mám s nimi přátelskou domluvu. Ale respekt a ostražitost tam je. S přibývajícím tmou se všechny city prohlubují a člověk pak vidí a slyší věci, kterých by si za dne ani nevšiml.

V lese křupne větvička, na kterou šlápne zajíc nebo možná jen nějaký noční pták, ale zní to, jako když praskne větev pod ohromným losem.

Padne tma a já jsem obklopen tajemným a strašidelným světem okolo. Strašidelnost mu dotváří pouze má představa, tajemný je i bez představ. Několik hodin hraji hru na bivak. Ta se hraje tak, že člověk zrychlí, aby nakumuloval teplo do spacáku, a za chůze hledá nejlepší místo pro bivak. Vyhrává v době, kdy nachází ideální místo. Už celkem nutně potřebuji spát, ale mám příliš vysoké nároky na místo bivaku. Buď je to moc v lese, nebo moc otevřený, moc do kopce, moc úzký, moc hluboký, moc vlků a tak dále. Ale hlavně to je asi proto, že mám moc strach zastavit a musím počkat, až se tělo unaví natolik, že potlačí strach do ústraní. To se nakonec stane a já bivakuji v hlubokém sněhu, z kopce, u vlčích stop. Nedostatek vody a hlad mě nutí ještě zprovoznit vařič, což se mi nedaří a výrazně u toho vymrznu. Mám s sebou benzinový vařič, protože plynový v mrazech pod -20 °C už nefunguje. Benzin sice hoří kdykoliv, ale je s ním práce. Jeho zplodiny ucpávají trysky a zapálit ho není taky úplně sranda. Teplo nabrané rychlým pohybem je pryč a já klepu kosu. Ač bylo přes den přijatelně, teď fouká a je minus třicet. Váhám, jestli stavět stan, ale jelikož fouká, tak ho stavím a z něho ještě rozpouštím na vařiči sníh a doplňuji vodu. Zbylou horkou vodou si zalévám sušenou stravu a zaháním hlad.

Po dvou hodinách se rozlámanej probouzím a vyrazím opět do černé tmy. Po několika stech metrech jdu kolem místa naprosto ideálního pro bivak... Uzavírám se do kuželu světla čelovky a trpělivě šlapu v rytmu tři hodiny plus patnáct minut. Uplyne hodina, dvě, tři, pak čtyři a slunce vychází. Nepřestávám se roboticky posouvat dál a mám jedinou vidinu – Scroggie Creek. Ničím jiným se nenechávám rozptylovat a prostě jdu, protože to je to jediné, co tady můžu dělat. Uplyne hodin pět, šest a už ani